

ابزارهای هنری در روابط عمومی

گفتاری درباره تندیس، سپاس نامه، دکوراسیون

مسعود صادقی

مدیر روابط عمومی شرکت نقشستان

عضوانجمن روابط عمومی ایران

تندیس Statue

تندیسگری یا مجسمه‌سازی^۶ یکی از هنرهای کهن و برجسته آدمی است. برای تعریف تندیس ابتدا باید حجم را تعریف کرد. حجم شکلی سه بعدی است که کمیتی از فضا را اشغال می‌کند و تندیس آفرینش یک حجم بیانگر است بنابراین هر حجمی تندیس نیست مگر آنکه مفهومی را در برداشته باشد.

در یک دسته بندی ساده تندیس‌ها از دید اندازه به ۲ گروه تندیس^۷ و تندیسک (تندیس کوچک)^۸ بخش می‌شوند. تندیس‌ها یا همان

مجسمه‌ها عموماً بزرگتر از اندازه واقعی و انسانی ساخته می‌شوند تا شاید مفهومی که دربردارند برجسته‌تر و نمایان‌تر شود، از سویی مجسمه‌ها به عنوان مولفه‌ای از محیط شهری متناسب با مختصات فضا، ابعاد بزرگتری از اندازه واقعی پیدا می‌کنند. اما تندیس‌های کوچک (تندیسک) برمبنای کارکردشان در اندازه‌های کوچک طراحی و ساخته می‌شوند.

خوانندگان و مخاطبان این مطلب همگی تعاریف روابط عمومی را به خوبی می‌دانند، بنابراین نیازی به بازگویی کارکردها و اهداف نهاد روابط عمومی نیست. از سوی دیگر گیرایی و قدرت نفوذ و جذب ابزارهای هنری هم بر هیچکس پوشیده نیست، هنر در فطرت آدمی جای می‌گیرد بنابراین تاثیر روش‌های هنری پایدارتر و ماندگارتر هست. اگر بنیادی‌ترین کارکرد روابط عمومی را تلاش برای برقراری ارتباط دو سویه بدانیم هنر بستر مستعدی برای پی‌ریزی یک پیوند مستحکم است.

اگر از نظریه «هنر برای هنر»^۹ که جامعیت ندارد بگذریم رسالت همه هنرها، انتقال پیام و مفاهیم به مخاطبان است، براین پایه در قرن بیستم شاخه‌ای از هنر صرفاً باهدف برقراری ارتباط تصویری با عنوان گرافیک تعریف شده است و جایگاهی برای آموزش آکادمیک آن در دانشگاه‌ها، آموزشگاه‌ها مشخص شده است.

بررسی روابط عمومی در سپهر هنر فرصتی جداگانه و فضایی گسترده‌تر از این مقاله نیاز دارد. چراکه ظرفیت بهره‌مندی از هنر در روابط عمومی بسیار گسترده است و همه روش‌های هنری در انتقال مفاهیم را دربرمی‌گیرد. به کارگیری هنر ارتباط تصویری^۲ و عکاسی در انتشار نشریه و منابع مکتوب، بهره‌مندی از امکانات تئاتر، هنر هفتم یعنی سینما و رسانه‌ی تصویری فراگیری چون تلویزیون، استفاده از روش‌های تصویری در فضاهای دو بعدی همچون پوسترها و بیلборدهای گرافیکی، طراحی صفحات وب در فضای اینترنت، طراحی چندرسانه‌ای^۳ در قالب ارایه لوح‌های فشرده^۴، امکانات سه بعدی مجازی مانند پویانمایی‌ها (انیمیشن^۵) و دستمایه‌های سه بعدی حقیقی همچون تندیس، لوح تقدیر و دکوراسیون مراسم‌ها همگی دامنه گسترده روابط عمومی در بستر شیوه‌های هنری هستند. با این مقاله به پشت صحنه یک مراسم رسمی گام می‌گذاریم و نگاهی به جنبه‌های گوناگون تندیس، لوح تقدیر و دکوراسیون مراسم‌ها می‌اندازیم.

الیه پدیدار شده‌اند. آفرینش یک مجسمه کوچک به عنوان یک عروسک برای بازی کودکان از کارکردهای سنتی و کهن تندیس‌های کوچک است و گاهی تندیس‌های کوچک به عنوان ماکت موجودات یا آدمک نقش مهره‌های یک بازی مثل شطرنج را برعهده گرفته‌اند.

تندیس‌های کوچکی که امروز در عرف رایج به عنوان تندیس شناخته می‌شوند برای یادآوری و گرامی‌داشت یک رویداد تاریخی یا به عنوان یادبود^۱ یک آیین بزرگداشت، همایش و یا نشان برتر یک جشنواره ساخته می‌شوند. در مورد اخیر گاه یک تندیسک چنان اعتباری می‌یابد که نماد شاخص هویت یک جشنواره می‌شود. این کارکرد فرهنگی تندیس‌های کوچک است، امروزه تندیسک‌ها کارکرد تجاری هم یافته‌اند، گسترش فضای رقابت، پیشرفت فناوری و گسترش زمینه‌های ارتباط با مخاطبین، روز به روز اهمیت روش‌های هنری در تبلیغ کالا را افزایش می‌دهد. در این راستا گاه نام‌واره (لوگو تایپ)^۲، نشان (آرم)^۳ یا نماد^۴ و زمینه فعالیت مؤسسه یا نهاد به شکل یک تندیس کوچک نمایان می‌شود و گاه کالا و محصول شرکت در قالب یک تندیسک رخ‌نمایی می‌کند و بدین ترتیب یک تندیس در تزیینات یک فضا جایگاهی برای یک تبلیغ تجاری تعریف می‌کند. در ایران برخلاف بسیاری از سرزمین‌های دیگر هیچگاه بت‌پرستی رواج نداشته است، آثار حجمی کوچک که از دوره‌های مختلف فلات ایران به دست آمده‌اند بیشتر کاربرد ظرف، جنگ افزار، وسایل سوارکاری، لوازم آرایش، قطعات نذری و .. را داشته‌اند^۵ و به نظر می‌رسد تندیسک تنها در دوره معاصر ایران با همان کارکردهای فرهنگی و تجاری شناخته می‌شود.

سبک‌های طراحی تندیس

از دید سبک هنری، تندیسک‌ها همچون پیکره‌های بزرگ در قالب سبک‌های مختلف هنری ساخته می‌شوند، از این رو تندیس‌های کوچک گاه واقع‌گرا هستند گاه صورتی انتزاعی دارند. اما بیشتر آنها بصورت نمادگرا مفاهیم را بیان می‌کنند، گاهی هم در طراحی از ترکیب مؤلفه‌های واقع‌گرا، نمادین و انتزاعی بهره گرفته می‌شود. تندیسک‌هایی که پیکره یک موجود را به نمایش می‌گذارند گاه تمام قد ساخته می‌شوند و گاه به صورت یک سردیس یا نیم تنه^۶ رخ‌نمایی می‌کنند. دسته‌ای از تندیسک‌ها بصورت همه‌جانبی طراحی می‌شوند یعنی مؤلفه اصلی آنها وجود مستقلی در فضا دارد، اما در گروه دیگری از تندیسک‌ها عنصر اصلی به صورت نقش برجسته یا حک شده بر یک زمینه به نمایش درمی‌آید. گاهی به جای مؤلفه‌های تصویری، نوشتار عنصر اصلی یک تندیس می‌شود. گاه عناصر تصویری و نوشتاری باهم در ترکیب تندیس جای می‌گیرند.

روش‌های اجرایی (تکنیک‌ها)

در ساخت تندیس و پیکره به طور کلی ۳ روش اجرایی وجود دارد:
الف) کهنه‌کاری (حجاری). در این روش پیکره‌تراش کار خود را با توده‌ای از ماده‌ی جامد مثل سنگ یا چوب آغاز می‌کند و در روند کاستن از آن توده به شکل مورد نظرش می‌رسد.

تندیسک Statuette

آنچه امروزه در عرف رایج، تندیس خوانده می‌شود از دید فنی و آکادمیک تندیس‌های کوچک یا همان تندیسک‌ها هستند. تندیسک به مجسمه‌هایی گفته می‌شود که آنقدر کوچک و کم وزن هستند که به راحتی یک انسان بتواند آنها را بردارد^۷ و با خود جابه‌جا کند. ارتفاع تندیس‌ها معمولاً بین ۲۵ تا ۴۰ سانتیمتر است و پهنای متداول آنها بین ۱۰ تا ۱۵ سانتیمتر است بنابراین تندیس‌ها به‌طور معمول حالتی عمودی دارند. پیکره‌های بزرگ هیچکدام از این محدودیت‌های تندیس‌های کوچک را ندارند.

فلسفه و کارکرد

تندیس‌های کوچک هم همچون پیکره‌های بزرگ، پیشینه در گذشته‌های دور تاریخ آدمی دارند و تنها به تناسب فلسفه پیدایش و کارکردشان در اندازه‌های کوچک تر آفریده شده‌اند. برپایه آثار به دست آمده، نخستین تندیس‌های کوچک فلسفه آیینی و مذهبی داشته‌اند به گونه‌ای که گاه به شکل یک بت یا نماد یک

یکی از شاخص‌ترین ویژگی‌های تندیس‌ها جلوه‌گری و رخ‌نمایی آنها است، به همین دلیل در ساختار آنها از موادی بهره گرفته می‌شود که بازتاب‌گیرا و جذابی داشته باشند روکش‌های طلا و نقره که با آب‌کاری روی قطعات می‌نشینند، کاربرد مواد شفاف و براق چون کریستال، پلکسی‌گلاس جلای چشم‌نوازی به تندیس‌ها می‌بخشد.

گاهی نفیس بودن و ارزش مادی تندیس هم مورد توجه قرار می‌گیرد در این حالت به کاربردن مواد گرانبه‌تر چون طلا و مرصع‌کاری با گوهرها زینتی و سنگ‌های گران‌بها با هدف بالابردن ارزش مادی اثر انجام می‌شود.

لوحة تقدیر یا سپاس نامه Table of Honor

بزرگداشت یک شخصیت یا یک رویداد افتخارآفرین نیازمند یک سند فاخر و ارزنده برای ثبت در حافظه اجتماع و تاریخ است. مدال‌ها^۳ و نشان‌ها از گذشته‌های دور تاکنون به عنوان ابزار ثبت افتخار قهرمانان به کار می‌رود. نقش برجسته‌های تصویری و گزارش‌های نگارش یافته بر لوح‌های بزرگ هم رسالت ثبت رویدادهای تاریخی را داشته‌اند.

امروزه از این ابزارها با همان فلسفه‌ی کاربردی بهره‌گیری می‌شود اما به کارگیری لوح تقدیر یا سپاس نامه، برای سپاس و بزرگداشت از شخصیت‌ها متداول‌تر و مرسوم‌تر است. سپاس‌نامه به طور معمول در یک آیین بزرگداشت اعطا می‌شود بنابراین کارکرد یادبود آن مراسم را هم داراست.

ب) شکل‌دهی. در این روش با افزودن و شکل دادن به ماده حجم کلی مورد نظر به دست می‌آید. انواع مواد حجم‌پذیر چون موم، گچ، گل و... را می‌توان در این روش به کار گرفت.

پ) جفت‌کاری. در این روش هنرمند اجزا تندیس را جداگانه می‌سازد و گاه قطعات پیش ساخته یا اشیای یافته و آماده را به کمک جوش‌کاری، لحیم‌کاری، پرچ کردن، میخ کردن، چسباندن، و غیره به هم پیوند می‌دهد تا شکل نهایی کامل شود. بنابراین تندیس با این روش لزوماً از یک ماده همگن ساخته نمی‌شود.

تندیس‌های ساخته شده به روش‌های شکل‌دهی و جفت‌کاری را می‌توان با اسلوب قالب‌گیری و ریخته‌گری به آثار مقاوم و ماندنی بدل کرد.^۴

در ساخت تندیس‌های کوچک هر سه روش به کار می‌آید اما اغلب از روش سوم یعنی جفت‌کاری بهره گرفته می‌شود. دلیل اصلی آن لزوم تکرار تندیس‌ها است که به جز در موارد استثنایی تندیس‌های کوچک به صورت تک ساخته نمی‌شوند، به همین دلیل اگر تندیس‌ها به صورت یک تکه هم ساخته شوند، از شکل اصلی یک قالب تهیه می‌شود و بوسیله ریخته‌گری و قالب‌گیری تکرار می‌شود.

البته پیشرفت فناوری و ابداع ابزارهای نوین بسیاری از محدودیت‌ها را از بین برده است. به عنوان نمونه هنرمند می‌تواند با استفاده از دستگاه پانتوگراف بوسیله روش کنده‌کاری یکبار تندیس بیافریند و تکرار آن را به دستگاه بسپارد، اصول کار پانتوگراف همان است که در کلید سازی برای ساخت یک کلید از روی یک کلید دیگر به کار گرفته می‌شود. یا اینکه از ابتدا طرح در یک نرم افزار به صورت سه بعدی طراحی می‌شود و یک دستگاه CNC تراش سه محور، شکل مورد نظر را به وجود می‌آورد و به هر تعداد امکان تکرار آن را دارد.

با توجه به فلسفه ساخت تندیس‌ها و سبک‌های اجرایی آنها می‌توان گفت ساخت تندیس‌های کوچک از سپهر هنر مجسمه سازی فراتر رفته است و در اغلب موارد تندیس حاصل بهره‌گیری از دست کم سه زمینه هنری یعنی مجسمه سازی، ارتباط تصویری (گرافیک) و طراحی صنعتی است. در مرحله طراحی لزوم ارتباط تصویری با مخاطب در فضای فرهنگی یا تجاری اهمیت طراحی گرافیک تندیس‌های کوچک را برجسته می‌کند. طراحی مبتنی بر کارایی در ساخت تندیس اهمیت فراوان دارد که در حوزه طراحی صنعتی تعریف می‌شود اما در مرحله اجرا مجسمه سازی و طراحی صنعتی نقش تعیین کننده‌ای را پیدا می‌کنند. در فضای تندیس‌های برخاسته از فرهنگ ایرانی جدای از طراحی، در مرحله اجرا از هنرهای سنتی از قلم زنی، منبت تا مرصع و جواهرنشانی جایگاه پیدا می‌کنند.

مواد اولیه

دامنه گسترده‌ای از مواد اولیه در ساخت تندیس به کار می‌آید. از گروه فلزات بیشتر از برنج، برنز، مس، استیل و در مواردی طلا، نقره فولاد و آلومینیوم استفاده می‌شود، موادی چون چوب، سنگ، شیشه‌های کریستالی، سفال، سرامیک، گچ، مواد پلیمری و پلکسی‌گلاس در ساخت تندیس‌ها به کار می‌آیند. گزینش مواد اولیه تابع نوع طراحی، برآورد هزینه، برآیند سلیقه هنرمند و درخواست سفارش دهنده، اصول ساخت تندیس و تناسب با محتوای موضوعی تندیس.. است.

گاهی یک مدرک تحصیلی یا حرفه‌ای به صورت یک لوح ارزشمند و زیبا ارایه می‌شود تا بستر مناسبی برای نمود ارزش و اعتبار آن مدرک فراهم شود.

اجزای سپاس‌نامه

سپاس‌نامه شامل یک نوشتار زیبا روی یک زمینه مناسب است که اعتبار آن با مهر و امضای یک شخصیت حقیقی یا حقوقی یا یک نهاد با صلاحیت تایید می‌شود. درونمایه نوشتار سپاسگذاری و گرامیداشت یک کار افتخارآفرین یا تایید به‌دست آوردن یک جایگاه ارزشمند است.

انواع سپاس‌نامه

سپاس‌نامه‌ها از نظر قالب ارایه به سه دسته دیوارکوب، کتابی و رومیزی تقسیم می‌شوند اما یک طراحی خلاقه سپاس‌نامه‌ای با ۲ کارکرد رومیزی و کتابی را پدید می‌آورد.

ساده‌ترین و ابتدایی‌ترین گونه سپاس‌نامه بر پایه نگارش نوشتار روی یک برگ کاغذی است حاشیه این برگه‌های کاغذ معمولاً به صورت چاپی و آماده با هنر تذهیب آراسته شده است. این برگه‌ها عموماً داخل قاب‌های خاتم قرار می‌گیرند. لوح‌های تقدیر کتابی با جلد گالینگور در سال‌های اخیر رواج یافته است.

نگاه هنری مبتنی بر شاخص‌های فرهنگ ایرانی دستاوردهای منحصر به فردی به نام سپاس‌نامه‌های هنری پدید آورده است. خلاقیت در طراحی تزئینی و طراحی فنی، بهره‌گیری از تکنیک‌های گوناگون اجرایی و به‌کارگیری ابزارهای پیشرفته و مواد اولیه متنوع به آفرینش دستاوردی می‌انجامد که جدای از یک لوح تقدیر، ارزش یک اثر هنری را هم دربردارد.

روش‌های اجرایی (تکنیک‌ها)

دسته اول و دوم قالب‌های رایج و شناخته شده‌ای از سپاس‌نامه را دربرمی‌گیرند بنابراین شیوه اجرایی و مواد مصرفی آنها چندان خاص و ناشناخته نیست از این رو آنچه در پی می‌آید به لوح‌های تقدیر هنری اختصاص دارد.

به طور کلی این دسته از سپاس‌نامه‌های نقشستان در فضای هنرهای سنتی و صنایع دستی ایران ارزیابی می‌شوند یعنی هم در طراحی تزئینی برگرفته از هنر ایرانی هستند و هم در اصول اجرای لوح‌ها از روش‌های متنوع سنتی و دستی بهره‌گیری می‌شود. اما طراحی کاربردی مبتنی بر اصول طراحی صنعتی و همچنین به‌کارگیری تجهیزات پیشرفته دست هنرمند را برای خلاقیت بیشتر باز می‌کند.

برای ساخت بخش اصلی لوح معمولاً از ۲ روش حک روی فلز برنج یا چاپ سیلک روی کاغذهای تزئینی کهنه‌نما بهره‌گیری می‌شود. بسته به قالب طراحی لوح از تکنیک‌های منبت و خراطی چوب تا ترمه بافی، مرصع و جواهرنشانی و .. استفاده می‌شود.

گاهی برخی از اجزا سپاس‌نامه یک مرحله پتینه‌کاری (کهنه‌نمایی) هم دارند.

مواد اولیه

از گروه فلزات بیشتر از برنج، برنز، مس، استیل و در مواردی طلا، نقره استفاده می‌شود، موادی چون چوب، سنگ، شیشه‌های کریستالی، سفال، سرامیک، مواد پلیمری و پلکسی‌گلاس در ساخت لوح‌های تقدیر به کار می‌آیند. گزینش مواد اولیه تابع نوع طراحی، برآورد هزینه، برآیند سلیقه هنرمند و درخواست سفارش دهنده و.. است.

گاهی نفیس بودن و ارزش مادی سپاس‌نامه هم مورد توجه قرار می‌گیرد در این حالت به کاربردن مواد گرانبه‌تر چون طلا و مرصع‌کاری با گوهرها زینتی و سنگ‌های گرانبها با هدف بالابردن ارزش مادی اثر انجام می‌شود.

دکوراسیون Decoration

آفرینش یک دکوراسیون زیبا از طراحی فضا و لوازم آغاز می‌شود و به ساخت دکور، چیدمان و نورپردازی می‌انجامد. طراح دکوراسیون برپایه اصول تخصصی، دانش زیبایی‌شناسی و با بهره‌گیری از نبوغ و خلاقیت به آفرینش یک طرح می‌پردازد. طراح تلاش می‌کند در طراحی، خواسته‌ها و نیازهای سفارش‌دهنده را برآورده کند و متناسب با کارکرد فضا طراحی کند. بنابراین گستره دانش و توان یک طراح دکوراسیون رشته‌های گوناگون و گسترده‌ای را دربرمی‌گیرد. زیبایی‌شناسی، جامعه‌شناسی، مطالعات فرهنگ، تاریخ، روان‌شناسی، محیط زیست، معماری، طراحی صنعتی، ارگونومی^{۸۱} و... همگی در این گستره ارزیابی می‌شوند. پس از آماده شدن طرح، مواد اولیه متناسب برگزیده می‌شود و از تکنیک‌های مختلف برای اجرای طرح بهره گرفته می‌شود.

انواع دکوراسیون

بر پایه کارکرد فضا، دکوراسیون آن تعریف می‌شود بنابراین دکوراسیون در یک تقسیم‌بندی کلی بر پایه کارکرد به شاخه‌هایی چون تجاری، اداری، خانگی، نمایش، سینمایی، تلویزیونی، نمایشگاهی و... دسته بندی می‌شود. ساخت دکوراسیون هریک از این فضاها طیف گسترده‌ای از تخصص‌ها و حرفه‌ها را دربرمی‌گیرد. دکوراسیون بر مبنای طول مدت به کارگیری به ۲ شاخه دائم و موقت تقسیم می‌شود. فضاهای تجاری، اداری و خانگی در دسته دائم قرار می‌گیرند و دکوراسیون مراسم رسمی، غرفه‌های نمایشگاهی، دکورنمایش‌ها، برنامه‌های

دکور نمایشگاهی

است، به گونه‌ای که جای اشخاص حاضر در صحنه و ترتیب اجرای برنامه در دکور تعریف شود.

طراحی متناسب با معماری سالن در فضای مراسم رسمی و دکورهای نمایش (تیتر) اهمیت بسیاری دارد. چراکه امکانات سالن‌ها، طراحی معماری، ارتفاع صحنه، چیدمان صندلی‌های تماشاگران و حاضران، موقعیت آنها نسبت به صحنه و فاصله آنها از دکور متفاوت است دکوراسیون صحنه یا مراسم باید به گونه‌ای تعریف شود که هرچه بیشتر برای تمام افراد حاضر در سالن در موقعیت‌های مختلف گویا و قابل درک باشد.

تلویزیونی و فیلم‌های سینمایی که در یک بازه زمانی محدود به کار گرفته می‌شوند در دسته موقت جای می‌گیرند.

ویژگی‌های دکورهای موقت

فضای فعالیت روابط عمومی بیشتر دکورهای موقت را دربر می‌گیرد. بازه زمانی کوتاه برای طراحی و اجرا، ضرورت جلوه‌گری و رخ‌نمایی در یک فضای نسبتاً محدود و.. از ویژگی‌های شاخص گروه دکوراسیون‌های موقت است. نورپردازی در این گروه از دکوراسیون نقشی ویژه دارد از همین رو در دکورهای سینمایی، تلویزیونی و نمایش یک مسوول متخصص برای آن تعیین می‌شود. نورپردازی نمایشگاهی هم تاثیر بسیاری در جذب مخاطبان و تاکید روی مولفه‌های موضوعی و محصولات دارد. اما در نورپردازی دکور مراسم رسمی گذشته از تمام مولفه‌ها یک نکته درخور توجه است که این نکته به عنوان فوت کوزه‌گری این فضا به شمار می‌رود و آن بحث نور مزاحم است. نور مزاحم همان روشنایی نورافکن‌های تصویربرداری است، که اگر در نظر گرفته نشود یک نور شدید حساب نشده تمام فضا را به هم می‌زند. امروزه تصویربرداری مولفه جدانشدنی از مراسم است بنابراین از ابتدا باید آن را در نظر گرفت.

مولفه دیگر در طراحی دکور مراسم رسمی طراحی برپایه برنامه اجرایی مراسم

دکور یک مراسم رسمی با موضوع طنز ادبی

دکور یک مراسم رسمی با موضوع رادیو

روابط عمومی

ماهنامه علمی / تخصصی
انجمن روابط عمومی ایران
شماره ۷۲ / خرداد و تیر ۸۹

۱. به نظر می‌رسد که «بن‌زامن کنستان» نخستین کسی است که در یادداشت‌های خود (۱۱ فوریه ۱۸۰۴) می‌نویسد: «هنر برای هنر و بدون هدف». زیرا هر هدفی هنر را از طبیعت خود دور می‌کند. البته این ادعا عاری از سابقه فکری و فلسفی نبود به طوری که در سال ۱۸۲۸ ویکتور کوزن (Victor Cousin) فیلسوف فرانسوی (۱۷۹۲-۱۸۶۷) در «درس‌هایی از تاریخ فلسفه» همین فرمول را از سر گرفت.

ویکتور هوگو در سال ۱۸۲۹ در یکی از آثار خویش که «شرفیات» (Les orientales) نام داشت توجه زیادی به قالب شعر و وزن و قافیه نشان داد و در مقدمه آن آزادی در شعر را اعلام داشت و ادعا کرد که شاعر همیشه حق دارد «اثر بیهوده‌ای را منتشر سازد که شعر محض باشد».

عبارت **هنر برای هنر** نیز در همان سال از طرف **هوگو** اعلام شد و همو در اثنای مباحثات ادبی گفت: «صدبار می‌گوییم: هنر برای هنر!» چند نفر از شاعران و نقاشان و مجسمه‌سازان جوان به دور استاد گرد آمدند مقدمه «شرفیات» را کتاب مقدس شمردند و ادعا کردند که مفید بودن یا در بند اجتماع بودن ارزش هنر را از میان می‌برد و گفتند هنر خدایی است که باید آن را تنها به خاطر خودش پرستید و هیچ‌گونه جنبه مفید یا اخلاقی به آن نداد و چنین تصویری را از آن انتظار نداشت.

هوگو پیش از این به مسائل اجتماعی توجه داشت و بعدها نیز (در سال ۱۸۴۰) برای هنرمند وظیفه اجتماعی قائل شد.

(سید حسینی، رضا. «مکتب‌های ادبی». ۱۳۸۷. تهران، نشر نگاه)

- 2 Graphic
- 3 Multimedia
- 4 CD ,DVD
- 5 Animation
- 6 Sculpture
- 7 Statue, Sculpture
- 8 Statuette , Figurine
- 9 "Wikipedia" the free encyclopedia
- 10 Memorial
- 11 Logo Type
- 12 Logo
- 13 Symbol

۱۴. به عنوان نمونه اشیای مفرغین به دست آمده از نواحی مختلف لرستان که متعلق به سده‌های دوازدهم تا هشتم پیش از میلاد هستند. ر.ک پاکباز، رویین «دایره المعارف هنر». ص ۷۶۳، چاپ چهارم ۱۳۸۳، تهران، موسسه فرهنگ معاصر

۱۵. Bust نیم تنه، مجسمه‌هایی که تنها سر و شانه را به تصویر می‌کشند

۱۶. ر.ک همان منبع شماره ۹، ص ۱۴۸ و ۱۴۹

17 Medal

۱۸. **ارگونومی (Ergonomics)**، به کاربردن اطلاعات علمی درباره انسان در طراحی اشیاء، نظام‌ها و محیط‌های مورد استفاده انسان است. مطابق با تعریف ارائه شده سال ۲۰۰۰ در در انستیتو بین المللی ارگونومی [www.iea.cc]

ارگونومی دانشی چند رشته‌ای (Multi Disciplinary) است که اطلاعات مربوط به ظرفیت‌های هر انسان (توانایی‌ها، محدودیت‌ها و ظرفیت‌های فیزیکی و روانی) را گردآوری کرده و آنها را در طراحی مشاغل (کار)، محصولات، سیستم‌های در ارتباط با انسان، مکان‌های کار و تجهیزات با هدف پیشگیری از بروز مسایل و مشکلات، و آسیب‌های مربوط به سلامتی و بهبود و بهینه سازی کارائی، بهره وری و کیفیت بکار می‌برد.

شاید بهترین و خلاصه ترین تعریف برای ارگونومی «**علم تطابق انسان و محیط کار(ماشین و...)**» باشد [مقالات مربوط به ارگونومی (مهندسی فاکتورهای انسانی) www.betsa.ir/post/category/9]